

Utskriftversion av: <http://hn.se/nojekultur/scen/1.1431305-mangfald-av-kanslor-och-stilar>

Publicerad 15 november 2011

Uppdaterad 15 november 2011

Växlar. Stora energiska rörelser varvas med slow motion och avancerade lyft i "Pause". Fotograf: Uggi Kaldan

Mångfald av känslor och stilar

Rekvisita är ovanlig i dansföreställningar. Men Kirstine Ilums koreografi "Pause" är också ovanlig på andra sätt. Inte bara därför att tre väskor spelar huvudrollen, jämsides med tre dansare.

Föreställningen innehåller många stämninglägen och stilar. Den som vill ha sin danskonst estetiskt sammanhållen och detaljerat exakt får titta någon annanstans.

Det börjar med en ilsket tickande klocka, vilket sätter rytmen och slår fast temat: stress och tidspress. Dansarna fajtas om en attachéportfölj, som om de helst vill slippa bära den, eller tvärtom åtrår dess innehåll.

Konkurrenstemat förstärks av ett ljudlandskap med grälände röster. Så småningom riktas kampen även mot portföljen, som vägrar öppna sig. Den virtuost muskulöse manlige dansaren utkämpar ett veritabelt krig mot väskan, med frenesi och frustration.

Att säga att dans är fysiskt är förstås en truism. Men detta är något av det mest fysiska jag sett på länge. Det är komisk clownakrobatik och kampsport i ett och samma utförande.

Dansarna får varsin väska, men konkurrenstemat fortsätter. Till det ovanliga med Ilums koreografi hör också att dansarna uttrycker starka och påtagliga känslor med minspel och gester: häpnad, utmanande aggressivitet, nyfikenhet, lust och vrede.

Dansen är teatral, och blir även talteater, när en av de kvinnliga dansarna med flås-andning berättar en historia om avresans stress: tidsnöd, klädbyten och neurotisk glömska.

Det är föreställningens läckraste parti, när berättelsen upprepas i en loop, först på engelska, sedan

på tyska, alltmera med illustrerande och förstärkande rörelser. Till slut har monologen förvandlats till en helt stum dansduett, med romantiska övertoner.

Föreställningens rörelsepartitur växlar mellan oerhört energiska, stora rörelser över hela golvet; rullningar och snabba lyft. Men som markerad kontrast det är också finstämt, med imponerande välbalanserade slow motion-rörelser och avancerade lyft mot fondväggen till sakral musik.

Till slut kommer konkurrensen i gång igen, med hetsande elektronikamusik. Om man vill kan man tolka stycket som en kommentar till tidsandan: att det alltid gäller att vara just-in-time, och att konkurrera med medmänniskor på alla tänkbara arenor.

Det hela blir kanske en aning för yvigt, med många uttrycksformer på kort tid och svängande variationer i tempo och stämningar. Men det är också tematiskt opretentiöst, fysiskt imponerande och mycket tillgängligt.

En utomordentlig marknadsföring av danskonstens underhållningsvärde.

Björn Gunnarsson

kulturnoje@hn.se